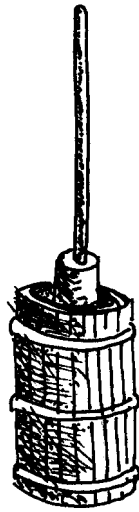

Slægten efter
**Christen Mortensen Møller Holst
og Sophie Amalie Marie Trojel**

13. årgang 2002

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORORD	2
BESTYRELSESMØDE	2
SLÆGTSFEST- SLÆGTSFEST- SLÆGTSFEST	4
QUIZ,KOREA OG FODBOLD	6
VORE FÆLLES FORFÆDRE	11
HAVREHOLM SLOT	20
»FAMILIEBESØG« PÅ NEW ZEALAND	22
MINDER FRA VEJERSLEV PRÆSTEGÅRD	26
DEN GAMLE PRÆSTEGÅRDHAVE	29
FØDTE - VIEDE - DØDE	31
JENS TROJELS GRAVSTEN	36
JOAKIM SKOVGAARDS PARADISBILLED ER FRA HAVREHOLM SLOT	38
ÅRSREGNSKAB FOR 2002	40

FORORD

Bent Wøldike (B 62b)

Dette slægtshæfte er det 13. i rækken, ikke fordi man skal ligge noget symbolsk i det, men det har været et turbulent år for foreningen.

Vi har mistet Berna, en af foreningens grundlæggere og store drivkræfter. Det var hende der stod for det store arbejde med at registrere os alle sammen i computeren, og maile rundt om stort og småt. Det var også hende der kunne stykke alle artikler og billeder sammen og få det sat op så der kunne blive et flot og præsentabelt slægtshæfte ud af det.

Erstatte hende kan vi ikke, men hvis alle støtter ekstra godt op om foreningen skal vi nok få samlet trådene, så båndene som er blevet knyttet mellem foreningens medlemmer fra nær og fjern ikke brister, men styrkes.

Så fat pennen og skriv til slægtshæftet om egne oplevelser, nye ideer eller tiltag til hæftet eller slægtsfesten. Og ikke mindst, mød talstærkt op til vores slægtsfest som kommer til at foregå den første weekend i september 2003.

BESTYRELSESMØDE

Af Bent Wøldike

Bestyrelsen har holdt møde på Langeland d. 28. september 2002. Det foregik hos Jørgen som åbnede dørene til sin lille idyl på stengadevej for at vi kunne være der hvor det hele startede.

Med til mødet var Axel Beck, Lisbeth Møller Holst, Vibeke Møller Holst og undertegnede. Jørgen var med til noget af mødet. Tove Carlsen var desværre fraværende på grund af influenza. Vi startede mødet med at Jørgen viste os foreningens arkiv, som består af et omfattende billed- og skriftligt materiale. Det fylder næsten et helt værelse i huset. Der er bogreoler fyldt med bøger som har relation til slægten. Der er ringbind opdelt på slægtsgrene, som indeholder udklip og optegnelser om de forskellige, sirligt indsat i slægtsnummerorden. Der er et arkivskab med hængemapper fyldt med billeder, sorteret og opdelt

efter bedste principper. Derudover er der kasser med manuskripter mere eller mindre færdige til udgivelse. Jo det er et enormt materiale, som heldigvis er arkiveret ret systematisk, så det skulle være til at finde ud af.

På mødet blev det bl.a. drøftet hvorledes vi viderefører det store arbejde som Berna gjorde med registrering af medlemmerne. Der blev også drøftet økonomi med hensyn til trykning af slægtshæftet og bogudgivelse (Norgesrejsen). Der bliver arbejdet ihærdigt på at få en hjemmeside op at stå. Den næste slægtsfest var også med på programmet.

Det var i det hele taget et meget positivt og hyggeligt møde. Vi sluttede af med at spise en fortræffelig middag hos Vibeke, hvor snakken gik lystigt hele aftenen.

Ruth og jeg overnattede hos Jørgen, hvor vi dog først måtte jage katten væk fra sengen, hvor den åbenbart syntes at det var helt fint at der var nogen der havde redt en seng til den. Med den ude af værelset fik vi os en god nattesøvn. Næste morgen spiste vi morgenmad sammen med Jørgen. Mens vi ryddede af bordet holdt Jørgen lige et lille foredrag for en busfuld mennesker som var kommet for at se og høre lidt om tobaksladen. Derefter var vi en tur rundt og se haven, hvor vi bl.a. så hvordan det gik med podekvistene fra det gamle skovfogedæbletræ fra Øster Hornum, som Jeremias Wøldike fremdrev i 1830'erne. Og minsandten om der ikke er liv i det endnu. Så hvem ved måske om nogle år kan vi mangfoldiggøre det. Det ville være pragtfuldt. Det smagte dejligt mener jeg at kunne huske, fra min morfars frugthave på klostermarken i Ålborg.

Efter rundvisningen kørte vi igen nordpå mod Hornslet, lidt rigere på ideer og oplevelser.

Vi takker bestyrelsen for et godt møde, og glæder os til at se resten af medlemmerne til slægtsfesten.

SLÆGTSFEST- SLÆGTSFEST- SLÆGTSFEST

af Bent Wøldike

Så er nedtællingen for alvor begyndt til vores næste slægtsfest. Datoen er fastsat til d. 6.-7. september 2003. Da hotel Klinten i Fåborg er blevet ændret til Danland feriecenter hvor man kun kan leje sig ind for mindst tre dage, kan vi ikke bruge det længere.

Så jagten på et nyt sted er gået ind og som jeg ser det efter 30-40 telefonopkald og 3 kg. Brochuremateriale, er vores danske vandrehjem nok det bedste bud. Flere af vandrehjemmene er i dag femstjernede og på det nærmeste med hotels-tandart. Til gengæld er de heller ikke så billige som før i tiden, men stadig billigere end de øvrige muligheder.

Problemet med vandrehjemmene er at man skal have vandrekort som koster 30 kr. pr. person for en uge. Det kan vi imidlertid godt undgå ved at lave en samlet betaling inden arrangementet, hvilket vi mener vil kunne lade sig gøre.

Valget er faldet på Svendborg Vandrehjem, som er et dejligt femstjernet vandrehjem med kapacitet til sådan et arrangement, de har 84 værelser med 235 senge så det må være nok til at dække vores behov og så er det jo stadig i nærheden af Langeland.

Vibeke har besøgt dem og har efter flere skrivelser frem og tilbage fået forhandlet en aftale på plads med en fin buffet. Mere om det senere.

Jeg håber vi får en dejlig slægtsfest med stort fremmøde.

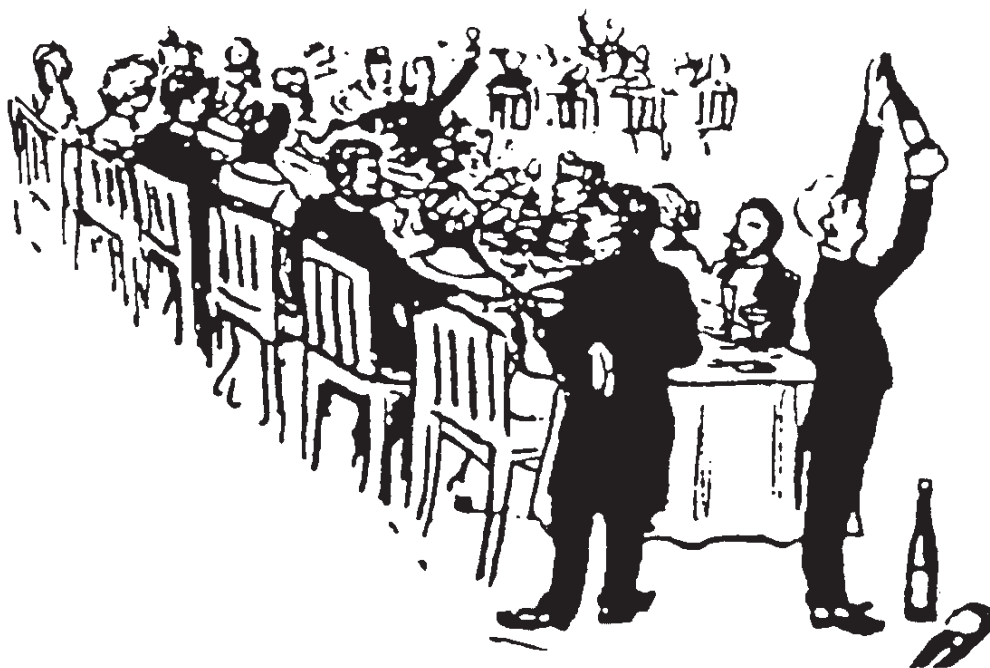
Vel mødt.

Velkommen til følgende nye medlemmer:

Slægtsforeningen byder de nye medlemmer hjerteligt velkommen.

De mange unge og yngre er med til at sikre Slægtsforeningens fremtid.

B111a	Esben Wøldike	(Hornslet)
B112b	Boris Wøldike	(Vejle)
B108a	Jesper og Eva Wøldike	(Ålborg)
B109b	Jakob Vormstrup Sørensen og Mette Holbech	(Odense)
B110c	Line Wøldike	(Frederiksberg)
E222a	Martin Foder	(Marienborg, Stege)
E145a	Rasmus Sølberg	(København)
E219c	Per Kruse Carlsen	(Næstelø, Næstved)
E220a	Heidi Borch Jørgensen	(Sundby)
B103b	Ane Risak og Rasmus Brodersen	(Brenderup, Fyn)
B114b	Mona Koch Madsen.	(Viborg)
C202a	Ida Jasmin Kongsøre Beck	(København)

Festen, vignet af Rasmus Christiansen.

QUIZ, KOREA OG FODBOLD

Af Rico Kruse Carlsen.(E217a)

Torsdag d. 30. maj var jeg så heldig at vinde en rejse for to til Korea til VM-kampen mellem Danmark og Frankrig. Baggrunden var, at jeg i en konkurrence på Internettet havde svaret rigtigt på tilstrækkeligt mange spørgsmål til, at jeg landede på andenpladsen. Det var helt fint, for de tre bedste skulle ind i Tv-byen og deltage i et optaktsprogram på DR1 til VM i fodbold i Korea/Japan, der begyndte dagen efter. I programmet skulle vi hver svare på 10 spørgsmål om VM's historie (1930-2002). Nervøsiteten bredte sig lidt, da vi så det var Trine Gregorius (hende, fra »Det svageste led«), der skulle stille os spørgsmålene, men hun var nu mere afdæmpet i kommentarerne end normalt. Muligvis fordi hun var noget på udebane mht. udtalen af en del af fodboldnavnene (hun sagde selv, hun havde øvet sig en del på at sige »Goicoechea«☺).

Bortset fra det allerførste svarede jeg rigtigt på alle mine spørgsmål, og dermed vandt jeg førstepræmien – en rejse for to til Danmarks tredje og afsluttende gruppekamp mod Frankrig knap to uger senere. Efter lange overvejelser om hvem, jeg skulle have med, valgte jeg min lillebror Per, og søndag d. 9. juni kl. 13 skulle vi så af sted. Efter mellemlanding i Amsterdam steg vi om bord i flyet

Rico og Per på restaurant i Seoul.

til Seoul, og her kom vi til at sidde ved siden af et yngre ægtepar fra Jylland, der havde vundet en tur magen til vores i en telefonkonkurrence. De hed Henrik og Charlotte, og dem faldt vi hurtigt i snak med og gik meget sammen med under hele opholdet i Korea.

Mandag formiddag (koreansk tid) landede vi i Seoul Lufthavn. Vi blev hentet i lufthavnen af en guide, og derefter blev vi fire sammen kørt i minibus til vores hotel. Da lufthavnen lå et stykke fra selve Seoul, tog turen godt en time. Vi var godt trætte efter flyveturen, da vi kom frem, så vi lagde os et par timer. Derefter gik Per og jeg ud for at se os lidt omkring og få noget mad. Vi var ikke kommet ret langt væk fra hotellet, før det begyndte at styrtregne. Vi ledte efter et sted at gå ind at spise og få noget mad, men inden vi fik fundet det, var vi allerede totalt gennemblødt. Restauranten vi fandt var tætpakket med mennesker, der sad og så Korea- USA. Stemningen var naturligvis kolossal, og da Korea mod slutningen af kampen udlignede amerikanernes 1-0 føring, gik folk helt amok (også lidt os – man blev jo grebet af stemningen ☺). Nogle tog stolen, de sad på, og hamrede mange gange ned i gulvet, mens andre bare stillede sig op på den og råbte. Under hele kampen havde støjniveauet i restauranten været højt, men nu eksploderede det. Det var ikke ligefrem den form for korrekthed

Rico nr.1 fra venstre og Per nr.4 fra venstre.

og afdæmpethed, som man ellers forbinder med østasiater – men dejligt at opleve.

Aftensmaden på restauranten var i øvrigt vores første møde med det problem, som vi løb ind i mange gange under opholdet. Det var sjældent, noget stod på andet end koreansk, heller ikke det her menukort. Heldigvis var der nogle billeder på kortet, og på et af dem var der pølser. Det mente vi ikke kunne gå helt galt, så det bestilte vi. At vi ville få pinde som spiseredskaber havde vi kalkuleret med på forhånd, så det kom ikke som den store overraskelse. Til gengæld lurede vi lidt på, at vi skulle dyppe vores pølsestykker én efter én i 8-10 forskellige ting, der stod midt på bordet, inden vi spiste dem. Når vi kun var os to, gik det nok, men som europæer virkede det lidt specielt, at man skulle sidde og dyppe sin mad i de samme skåle som eksempelvis 20 andre mennesker.

Mad var der nu rigelig af, og den smagte ganske udmærket. Da fodboldkampen var slut, gik vi hjem til hotellet. Vi overvejede at gå ud igen senere, men besluttede os til at blive hjemme for at være friske til dagen efter, hvor vi skulle til Incheon og se Danmark – Frankrig.

Dagen efter blev vi hentet kl. 11 i minibus. Ud over Charlotte, Henrik, Per og jeg skulle yderligere fire danskere med, som boede på det samme hotel. De var alle kommet om fredagen og havde også alle vundet deres rejse i konkurrencer. Inden vi skulle af sted, fik vi os en snak i forhallen med en brasilianer om en revanchekamp Danmark-Brasilien for kvartfinalenederlaget ved VM i Frankrig '98. I en evt. kvartfinale skulle Danmark nemlig også i Korea have mødt Brasilien, men det møde fik Michael Owen, David Beckham og resten af englænderne jo spoleret den efterfølgende lørdag...

Vi kom af sted i bussen i vores rød/hvide påklædning, kørte de ca. 60 km til Incheon og blev sat af. Temperaturen var et par og tredive grader og solen skinne, så det var herligt vejr at gå de omkring halvanden kilometer op til stadion. Hurtigt nåede vi op til området, hvor alle former for souvenirs kunne købes. Der var fyldt med mennesker fra alle mulige forskellige lande, men selvfølgelig mange franskmænd og danskere. Vi satte os og fik en øl, noget kød (vi ved stadig ikke i dag, om det var hund ☺) og malede hinanden i ansigterne, mens vi snakkede med hinanden og en englænder, der kom forbi. Til sidst besluttede vi os for at gå de sidste par hundrede meter op mod stadion, og efter et ret grundigt sikkerhedstjek blev vi lukket ind. Bare ved den indgang, hvor vi var, stod der knap tohundrede betjente linet op, men de fik heldigvis *intet* at bestille. Generelt havde koreanerne og japanerne ved dette VM vist en overdreven frygt for europæiske hooligans, men det er selvfølgelig bedst at være på den sikre side.

Vi sad med et *meget* flot udsyn over banen. Lige ud for den ene baglinje og på 13. række, så vi kunne tydelig følge begivenhedernes gang. Selve kampen så de fleste vel i fjernsynet som morgentv, så den vil jeg ikke skrive så meget om. For os i Korea var klokken halv fire eftermiddag, da kampen gik i gang. Vi sad i »det danske hjørne« med omkring 1.000 andre danskere, mens franskmændene sad modsat os diagonalt over banen. Ved siden af os sad to kasakher, der havde franske flag med, men alligevel havde fået forvildet sig ind på dette danske territorium. I løbet af kampen måtte de dog overgive sig og jublede med i den danske triumf. Personligt kunne jeg ikke tro mit eget held, da jeg fik taget et billede netop i det øjeblik, hvor Jon Dahl Tomasson satte foden på bolden til Danmarks 2-0 mål. Så heldig havde jeg da heller ikke lov at være, for da jeg senere fik fremkaldt billedet, var det særdeles uskarpt...men pyt.

Stadion havde plads til over 50.000 tilskuere (større end Parken), hvilket var en flot kulisse omkring opgøret. Efter kampen var stemningen naturligvis høj blandt danskerne, og det var endnu sjovere udenfor, hvor vi næsten ikke kunne slippe væk, fordi alle ville fotograferes sammen med danskere. Så Per og jeg findes nu i adskillige koreanske, japanske, vietnamesiske, brasilianske og costaricanske fotoalbums ☺ (lige de nationaliteter, jeg fik fat i). Så skulle Flemming Toft og hans kamerahold fra TV2 have os til at stå i baggrunden, så man hjemme i Danmark kunne se, at der var danskere til stede, inden vi til sidst slap ned af trapperne til souvenirboderne. Her investerede jeg lidt. Det var ikke ligefrem tilbudspriser, men den dag kunne de vist sælge hvad som helst med »VM« på til mig ☺.

Vi kom hjem på hotellet, hvor vi efter et hurtigt bad gik ud for at spise og fejre sejren. »Vi« var Charlotte, Henrik, Per og jeg samt to piger fra Rødovre (Hulda og Barbara), der var nogle af dem, der havde været med os til fodboldkampen. Vi seks gik fra nu af sammen, når vi skulle nogen steder. Dagen efter fik vi glæde af, at Hulda og Barbara havde været der nogle dage længere end os og derfor havde sat sig ind i metrosystemet (det hele stod jo på koreansk). Men her om aftenen fandt vi en restaurant, hvor vi, mens vi spiste, så Tyskland – Cameroun på storskærm. Derefter gik vi rundt i gaderne og skulle bl.a. også lige ind på en internetcafé for at se, hvad der blev skrevet om kampen »derhjemme«.

Dagen efter var vi seks på tur med vores minibus og en glimrende guide til et koreansk, kulturhistorisk museum. Desværre blev det ligesom den første dag styrtregn, og da en stor del af sightseeingen foregik udendørs, så tog det lidt (meget) af fornøjelsen. Bagefter var vi bl.a. i et buddhistisk tempel og en gade med små souvenirbutikker. Senere på dagen tog vi metroen til et stort varehus, hvor min samling af VM-genstande blev yderligere forøget, men desværre

gennem priser, der fuldt ud stod mål med dem nær stadion dagen forinden. Om aftenen gik vi igen alle seks ud at spise og havde det kanonhyggeligt. Efterfølgende gik nogle af os på jagt efter endnu flere souvenirs, men disse var i modsætning til de foregående gratis! Der hang flag for de 32 deltagende lande samt VM-bannere i 3-4 meters højde overalt i det område, hvor vi boede, og det lykkedes os gennem akrobatiske tiltag at nå op til netop disse VM-bannere og få et par stykker af dem med hjem. Flagstængerne var desværre for lange til at få ned i vores kufferter, men selve flagene var også det vigtigste.

Dagen efter blev vi hentet om morgenen i, ifølge chaufføren, den samme minibus, som havde kørt de franske spillere fra stadion efter 0-2 nederlaget til Danmark to dage forinden. Han viste os, hvor Zidane havde siddet. Vi blev kørt til lufthavnen og fløj hjem via Amsterdam. Jeg fik set Gobiørkenen og Sibirien undervejs, men da vi kom til Ural (som jeg gerne ville have set), var der desværre dækket af skyer. Vi var hjemme i København torsdag omkring kl. 19. (Over)trætte, men en stor oplevelse rigere. Desuden mødte vi fire virkelige fine mennesker, og Per og jeg aftalte med Charlotte, Henrik, Hulda og Barbara, at vi skal ses igen om to år i forbindelse med EM i Portugal. Hvis ikke ligefrem i Portugal, så et sted i Danmark. Personligt er jeg slet ikke i tvivl om, at i hvert fald til VM i Tyskland 2006 er jeg på plads på tilskuerpladserne til flere af kampene. En oplevelse som en VM-kamp burde alle unde sig selv, især når nu verdensmesterskabet om 3 år bliver afholdt så tæt på som i vores naboland mod syd.

VORE FÆLLES FORFÆDRE

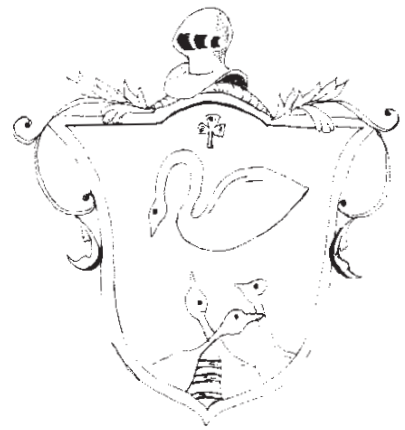
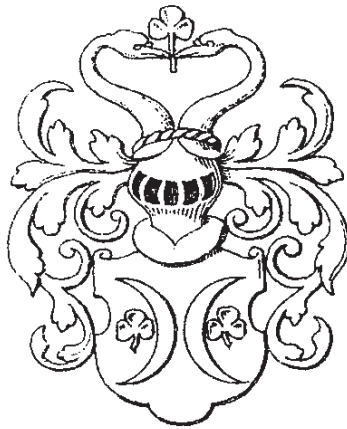
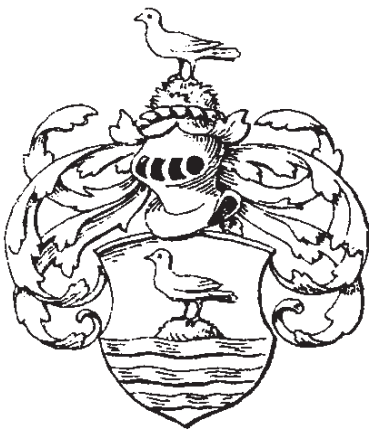
af Jørgen Møller-Holst (E 38)

I det forrige slægtshæfte nr. 12 blev der fortalt om de første tre slægtled i Nyborg.

Den første var den rige købmand Heinrich von Baden.

Den næste var hans svigersøn, borgmester Thomas Trojel. Hans søn var Frands Trojel, der var købmand og kirkevæрге. Han døde i 1640 kun 39 år gammel. Hans kone Anna Teiste døde fire år senere. Hendes far Peder Teiste var af gammel norsk uradel, der på den tid var en anset slægt i det norske Vestland omkring Bergen.

I Teisteslægtens adelige våbenskjold finder man den nordatlantiske fugl Teisten, der står på en tue i midten af skjoldet.

Fra venstre Teiste- i midten Schade- og til højre Trojelslægtens våbenskjold.

Thomas Trojel havde også sit våbenskjold, som det dengang var mode blandt ansete borgerlige slægter. I hans våben er det en pelikan, der står i sin rede med sine tre unger. Pelikanen med sine unger symboliserer omsorg og familiefølelse.

Der er dukket en del nye oplysninger op siden forrige slægtshæfte.

I den oprindelige Trojelstamtavle havde Frands Trojel og Anna Teiste kun to sønner: Jens der var født 1631 og Thomas, født 1636.

Men nu er der dukket en tredje søn op, Peter, der var født i 1637.

Ved et tilfælde fandt jeg i en arkivoplysning, at Peter Trojel, bosat i Bergen, rykker for sin arv efter sin afdøde bror Jens, der var død i 1666. En anden ny oplysning stammer fra en bog »Slægten Troye«, der er udgivet for en del år siden i Bergen.

Slægten Troye er ifølge bogen en gammel anset slægt, der levede i Pommeren helt tilbage fra 1300 tallet. I vor tid lever der en gren af slægten i Bergen. I bogen om Troyeslægten er der en teori om at Troye og Trojelslægten er en og samme slægt. Der berettes også at borgmester Thomas Trojel er identisk med Thomis Truilsen, som er nævnt som borger i Helsingborg i 1582, samt at Niels Andersen Baden der var borgmester i Helsingborg fra 1464 til 1469 er en forfader til vor Heinrich von Baden i Nyborg.

Tilbage til tiden i Nyborg.

Da Frands Trojel døde i 1640 og hans kone fire år senere, efterlod de sig tre drenge.

Den ældste, Jens, var 13 år, Thomas 8 og den yngste Peter var 7 år.

Vi ved ikke hvem der tog sig af drengene i de nærmeste år. Det kan have været en fjern, ukendt slægtning, eller muligt en formynder, der også administrerede forældrenes efterladte formue.

De tre drenge kom alle i latinskole. Den ældste, Jens, gik i »Den lærde Skole« i Helsingør og blev student i 1651.

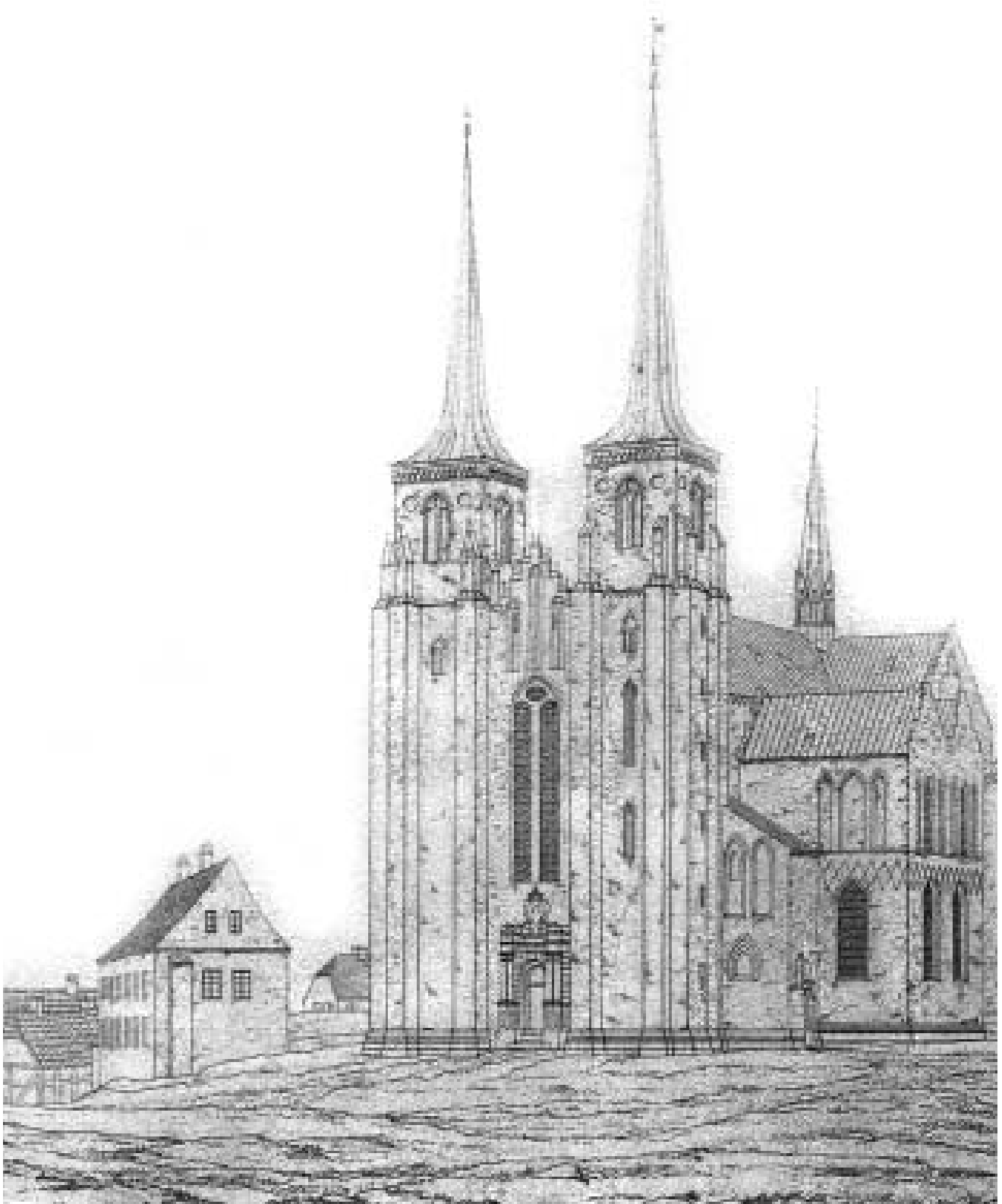
Thomas og Peter kom i »Roskilde lærde skole«. De gik i samme klasse og blev begge studenter i 1660.

Om de tre drenge nogensinde genså deres fødeby Nyborg vides ikke.

Skulle de være kommet tilbage til Nyborg efter 1660, var det blevet et tragisk gensyn. De foregående års krige mellem Sverige og Danmark havde ødelagt både slottet, byen og ruineret befolkningen samt ødelagt det blomstrende handelsliv.

Ulykkerne for Danmark begyndte i 1657, da den svenske krigslystne konge Karl Gustav havde erobret Jylland og i januar 1658 gik over isen mellem Langeland og Lolland med hele sin hær og med lynets fart nærmede sig København.

De lamslåede danskere overgav sig, og den 26 februar 1658 blev der i Roskilde sluttet den dyreste og mest forsmædelige fred i Danmarks historie, hvor vi for altid mistede de gamle danske landskaber Skåne, Halland og Blekinge. De to latinskoleelever Thomas og Peter Trojel har fra deres latinskole, der lå tæt op ad Roskilde domkirke, nærmest været i 1ste parket i de tragiske dage.

Den nu nedrevne latinskole ved Roskilde domkirke.

Det var bidende koldt og sneen lå højt i gaderne. Der var indkvarteret fire regimenter svenske krigsfolk. Foruden disse skulde byen beværte alle de høje herrer og deres tjenerskab.

Svenskerne forlangte at freden skulde underskrives i domkirken for at danne en pompøs ramme om deres triumf. Blandt de høje svenske herrer kunne man skimte den danske landsforræder Corfitz Ulfeldt.

En af de danske forhandlere var så nedslået ved underskrivelsen at han udbrød »gid jeg ikke kunne skrive«.

Besværlighederne var ikke slut med freden i Roskilde. Den svenske konge og hans krigshær kom tilbage i august det samme år.

Målet var at erobre hele Danmark. Svenskerne forsøgte at storme København, men danskerne holdt stand.

Hele det øvrige land blev hærget og plyndret af den svenske hær, der først i 1660 blev fordrevet, da Danmark fik hjælp fra andre nationer.

Krigen havde sat sine dystre spor overalt. Danmark var på fallittens rand, mange adelsmænd måtte gå fra deres gårde, bønderne havde ingen såsæd og kreaturerne var stjålet af svenskerne. I byerne var tidligere tiders gode handel gået helt i stå.

Hvis nogle af de tre brødre Jens, Thomas eller Peter Trojel havde drømt om at gå i deres forfædres spor og blive driftige købmænd eller ansete storborgere i byerne, var det nærmest en håbløs drøm i disse barske år.

De to brødre Jens og Thomas valgte en mere sikker levevej og fortsatte på Københavns universitet, hvor de studerede teologi. De blev begge præster. Flere af deres børn fulgte i deres spor og blev præster. Den yngste bror Peters skæbne blev helt anderledes. Det kommer vi tilbage til.

Først lidt om den ældste bror Jens, der nåede så meget i sit korte liv. Han blev student i 1651 fra Helsingør lærde skole; tre år senere blev han teologisk kandidat i København.

Derefter drog Jens Trojel udenlands i godt tre år. I 1658 blev han magister ved det gamle universitet i Rostock.

I samme år tog han tilbage til universitetet i København, hvor han blev lærer og underviste i orientalske sprog.

1661 blev Jens Trojel udnævnt til førstepræst ved Roskilde domkirke; lidt senere blev han kannik og provst for Sømme herred. Han blev gift med Magareta Bylche i 1660. De fik fire børn; en søn blev præst.

Allerede i 1666 døde den dygtige og begavede Jens Trojel.

Det ser ikke ud til, at der findes nulevende efterkommere efter Jens Trojel.

I midterskibet i Roskilde domkirke kan man finde Jens Trojels store gravsten, som hans enke Margareta Bylche lod sætte. Den er i tidens ånd forsynet med latinske indskrifter. Der er en bladkrans rundt om to hjelmede våben; i hans våben er der stjerner og i hendes findes der blomster og en vinge. Under dette begges initialer og som næsten altid et timeglas, et kranie og knogler.

Inden vi beskæftiger os med den mellemste bror Thomas, ham vi stammer fra, skal vi se hvordan det gik med den yngste bror Peter.

Han have fået sin studentereksamen i Roskilde 1660. Han var opkaldt Peter efter sin morfar Peter Teiste. På den tid boede der adskillige af den gamle adelsslægt i det norske Vestland omkring Bergen.

Allerede tre år efter i 1663 ser vi den kun 26 årige Peter udnævnt af kongen som rådmand i Bergen. Det er forbløffende at se så ung en mand i den betroede stilling. En forklaring kan være, at den danske Kong Frederik III nys havde indført enevælden.

Kongen tvivlede stærkt på den danske adels troskab. Han omgav sig fortrinsvis med gode borgerlige mænd, som han udnævnte til betroede stillinger. Selv i det fjerne Bergen aner man kongens hånd; måske har slægten Teiste haft en finger med i spillet.

To år senere i 1665 bliver den nu 28 årige Peter udnævnt til borgmester i Bergen.

Han måtte som andre borgmestre aflægge en højtidelig embedsed til kongen. Han måtte sværge *»absolut lydighed og troskab og love at forsvare kongens suverænitæt og arverettighed med liv, gods og blod«*.

Som borgmester fik Peter Trojel 400 rigsdaler i årsløn. Når man ser at Bergens samlede indtægter på et år var ca. 6000 rigsdaler, har hans løn været anseelig. Desuden fik han bevilliget 10% af de afgifter man opkrævede på magistratens vegne.

Litografi af Bergen på Peter Trojels tid.

De gode kontakter som rådmænd og borgmestre havde med København gjorde, at de hurtigt fik nys om alt det krongods og gejstligt gods, der blev solgt i disse år.

Som alle andre fik Peter Trojel også sin bid af kagen. I 1664 kom han i besiddelse af Eidsvåg mølle og gård.

Møllen var af stor betydning for hele området, da man fik det bedst formalede korn fra den; så det hat sikkert også skæppet godt i kassen.

Man må ikke af dette forledes til at tro, at Peter Trojel var særlig grisk eller korrupt. Han har bare fulgt skik og brug som det var den gang blandt byens fædre. I 1675 trak han sig tilbage som borgmester og døde først i 1694. Peter Trojel var gift to gange.

Med sin første kone Anna Vibe fik han tre børn, en pige og to drenge.

Den ene søn Frantzt fik et begivenhedsrigt liv, som vi senere skal komme tilbage til.

Borgmester Peter Trojel har heller ikke efterladt sig nulevende efterkommere. Den tredje bror, ham vi stammer fra, var Thomas Trojel. Han fik i modsætning til sine to brødre, Jens og Peter, et langt og fredsommeligt liv.

Thomas var som tidligere nævnt blevet student i 1660 i Roskilde, og kort efter hans teologiske eksamen blev der et præsteembede ledigt i Himmelev ved Roskilde i året 1665.

Den aldrende præst i Himmelev, Simon Nielsen Nestved, var død og havde efterladt sig en ung enke, Maren, kun 23 år gammel.

I disse tider var betingelsen for at få et præsteembede, at man måtte gifte sig med forgængerens enke. Hvadenten hun var ung eller gammel, havde en børneflokk eller var barnløs, så hang den kommende præst på forsørgelsen.

Lykken stod Thomas bi; han fik en ung og barnløs hustru, der endda stammede fra en anset slægt. Hendes pigenavn var Maren Hansdatter Schade. Hendes far var Hans Pedersen Schade. Som rektor ved den lærde skole i Roskilde havde han haft både Thomas og broderen Peter Trojel som sine elever.

Det er meget muligt at den indflydelsesrige rektor har haft en finger med i spillet så Thomas kunne få sit embede og hans datter en passende brudgom. Hans Schade og hans kone Bodil havde ikke mindre end 16 børn, så det var en opgave at få døtrene anstændigt afsat.

I 1667 blev det unge par Thomas og Maren viet i Himmelev kirke. Til brylluppet havde Marens bror Christian Schade skrevet et fornemt bryllupsdigt på latin. Marens forældre og en del af hendes søskende har sikkert deltaget i festen.

Sonnet

*O Veneris højtelsket Søn/
I dette brudelaff.
At finde dig/det er min Bøn
Nu hielp i denne sag/
Vær du bereed/
Som du vel veed/
Med dit skud og gevær/
Couragie din
Lad være min/
I denne Bruddefær*

Disse bryllupsvers fra 1667 er fundet på Universitetsbiblioteket i Oslo hvor de har ligget i utallige år. Forfatteren er brudens bror, den kun 17-årige Christian Schade. Der er i alt 5 vers, et er på latin og et andet er en gåde. I næste slægtshæfte kommer vi tilbage til alle versene. Veneris = Venus. I sonetten skal det forstås, at Venus, højst elskte søn, som jo er Amor, skal være beredt med skud og gevær.

Det er den tids bramfrie tolkning af erotik i en formentlig pæn præstefamilie.

På Thomas side har der næppe været nogen med. Hans bror, præsten Jens i Roskilde, var død året før, og den anden bror, borgmesteren i Bergen, har næppe vovet sig den lange vej.

Inden vi går videre med Thomas og Marens tilværelse skal vi kaste et blik på Marens slægt, som også er en del af vore fælles forfædre.

En gammel beretning fortæller, at Marens oldefar, Jacob Schade, i 1500 tallet kom til Danmark efter han og hans forældre var fordrevet fra Schlesien på grund af deres religion. De var af gammel adel; i deres våben finder man to halvmåner og to stjerner. Dette våben blev senere benyttet som en del af et Trojel våben.

Jacob Schade slog sig ned i Varde. Han var født omkring 1500. Hvem han var gift med vides ikke. Heller ikke hvad han ernærede sig med. I den gamle beretning står der: »*At Jacob Schade gerådede i armod*«.

Hans søn, Peder Jacobsen Schade, var født i 1571. Han nedsatte sig som linnedvæver i Kalundborg, hvor han døde i 1641. Han blev gift med Bodil Christensdatter, der var født 1579 og døde i 1649. Hun ligger begravet i Roskilde domkirke under en gravsten bekostet af hendes ældste søn.

Jacob og Bodil fik 6 børn. Deres to sønner blev ansete mænd. Den ældste, Søren, endte sine dage som professor ved Københavns universitet.

Broderen, Hans Pedersen Schade, Marens far, gik det også godt her i tilværelsen. Han blev født ca. 1604 i Kalundborg. Efter sin studentereksamen i Roskilde blev han rektor i sin fødeby i 1630, men kort efter rejste han udenlands i fem år og kom hjem som magister. Samme år ledsagede han to unge adelsmænd på deres uddannelsesrejse i 2 år.

I 1638 blev han rektor i Roskilde og kort efter rektor i Helsingborg, hvor han i 1639 holdt bryllup med Bodil Danclefsdatter på 17 år.

Hendes far, Danclef Petersen von Holtoug født 1590, var købmand i Helsingborg og hendes mor var Anna Christensdatter, født ca. 1595, død 1660.

Efter 2 år i Helsingborg slog ægteparret sig ned i Roskilde, hvor han blev rektor ved den lærde skole og kannik ved domkapitlet.

På sine gamle dage fik han den ære i 1660, at han på kapitlets og byens vegne underskrev det højtidelige dokument, hvor man anerkendte at Kong Frederik den 3 nu var enevældig konge.

Hans Schade døde i 1671. Hans enke Bodil overlevede ham i mange år og døde først i 1700.

I det følgende fortælles der igen om Maren og Thomas Trojel.

Det lille Himmelev sogn var et godt embede at være præst i; alle præster blev der til deres død.

Præstegården var stor og rummelig; den lå i den sydlige ende af den lille landsby medens kirken lå i den nordlige del. Jorden var frugtbar, så den lille bonde- og husmandsbefolkning led ikke nød. For præstefamilien har det været en fordel at bo så tæt på domkirkebyen, hvor man kunne møde slægt og venner.

Thomas kone Maren fødte i alt 9 børn, hvoraf de tre døde som spæde; man kender kun navnene på tre af børnene.

En datter Bodil blev gift med kaptajn von Deman, der ejede Veddelevgård i Himmelev. Sønnen Simon blev prokurator i Roskilde. Sønnen Hans, som er næste led i vor anerække, blev præst og fik en dramatisk skæbne.

Maren Trojel døde kort efter sin niende barnefødsel i 1677, kun 33 år gammel. Hun blev gravsat i en muret begravelse i Himmelev kirke.

Thomas Trojel giftede sig aldrig igen. Han sad alene tilbage med de små børn. Sønnen Hans var kun 3 år, da hans mor døde.

Da Thomas Trojel i 1700 var 64 år gammel, en høj alder dengang, kunne han overlade præsteembedet til sin søn Hans, der nu var 26 år og var blevet gift samme år.

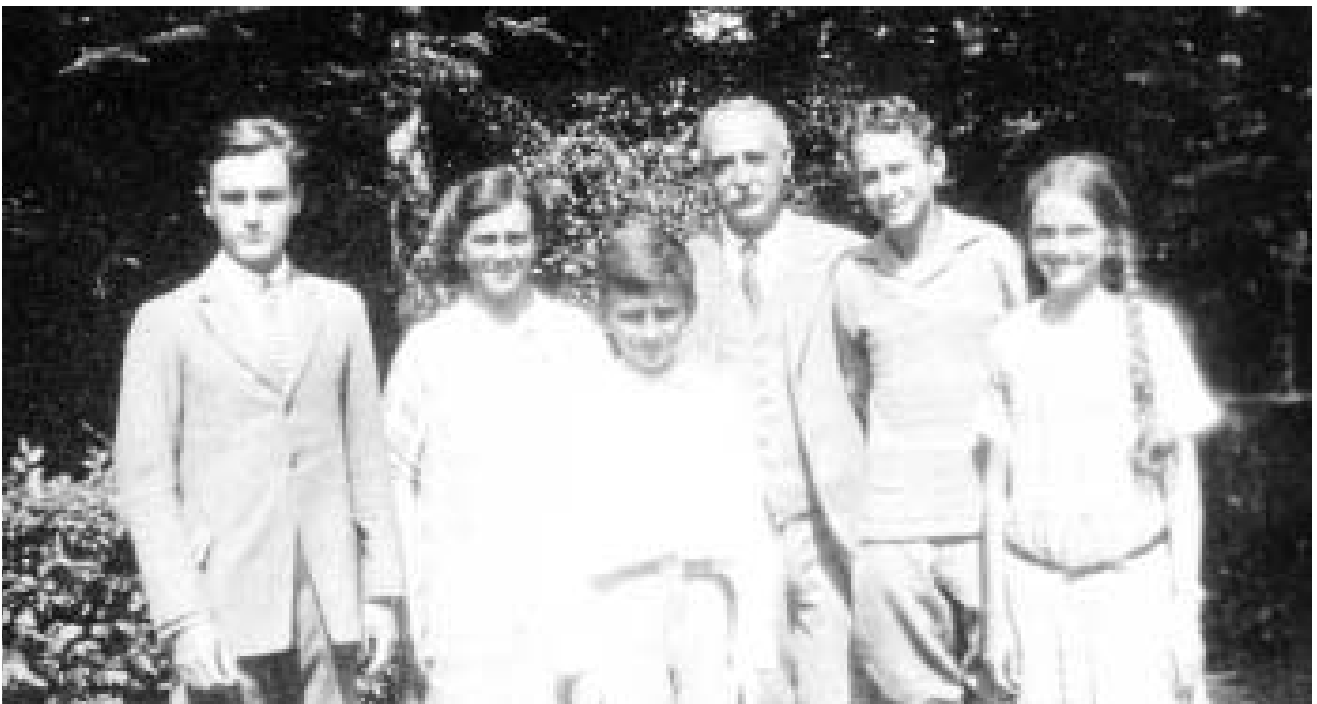
Thomas blev boende sammen med det unge par i præstegården til sin død 2 år senere. Han blev gravsat samme sted som sin kone i Himmelev kirke.

Under kirkens istandsættelse i 1972 opdagede man gravkammeret, og sammenholdt med et gammelt notat i en bog, hvor sønnen Hans omtaler: »*Mine salige forældres murede begravelse i Himmelev kirke*« kan man regne med at Thomas og Maren Trojel ligger begravet i kirken.

HAVREHOLM SLOT

Ungdomserindringer. Af Louis Prahm (C 86b)

Historien begyndte på Java, et hollandsk-østindisk paradis i begyndelsen af det tyvende århundrede. Foruden den hvide befolkning af hollandske folk var der også mange andre nationaliteter, blandt andet en masse danske, som var meget glade for klimaet. Således var der en dansk apoteker, Holger Thal-Jantzen, søn af dr. Thal-Jantzen fra Fyn, som rejste til Java for at finde arbejde i sukkerplantagerne. Der mødte han og giftede sig med Louise, også kaldt Loutje, ældste datter af kaptajn Sofus Erasmus Thal-Larsen. Kaptajn Thal-Larsen havde på en lang rejse undgået nogle pirater på en meget klog måde langs vestkysten af Afrika, og på den måde fik han sejlet en stor ladning guld fra London rundt om Kap Horn til Indien. Med profitten, der var i millioner af kroner, etablerede han en bank i Probolinggo på Java. Holger Thal-Jantzen tjente meget hurtigt mange penge og forlod derfor Java for at rejse tilbage til Danmark med sin kone. Efter ankomsten købte de Havreholm slot for 1 million kroner. De lavede planer om at lade både de hollandske og de danske familiemedlemmer benytte slottet frit til sommerferier. De kunne have 20-30 liggende gæster ad gangen.

Fra venstre PeterC85a, kusine Frederikke, TheoC88d, Jean louis,C45c, louisC86b, Helene C87c.

Dengang jeg boede i Danmark, tilbragte jeg alle mine ferier der, hvis jeg ikke var udenlands på ture med hockey landsholdet. Selv i weekends tog jeg toget til Humlebæk og kørte resten af turen på cykel til Havreholm, som lå en times vej væk. Peter og jeg var de eneste, der kunne tale både dansk og hollandsk og tante Loutje, som var min mors ældste søster, var altid meget glad for mit besøg.

Havreholm var et eventyr at besøge, omgivet af den dejligste skov, sø, store enge, frugtplantager, kort sagt der var alt, hvad man kunne ønske sig.

Tennisbane, en sø til at ro i, grønthaver, garager og stalde med heste, cykler og biler, som gæsterne kunne bruge til at komme ned til stranden. Slottet lå langt fra motorveje og naboer, så livet her var så stille og klart.

Foruden hovedbygningen med dens middelalderlige tårn var der et lille hus længere nede på siden af huset, som blev brugt mest af de yngre i familien. I slottet var der en kælder med et stort værelse, som var Peters og mit. Efter min onkel døde, fik min tante en dansk niece til at hjælpe sig med husholdningen. Da hun senere ikke kunne klare at styre det hele, så spurgte hun mig,

Louis Prahm og hans 2 fætre spiller i salen m. Joakim Skovgaards »Paradisbilleder«. Det er Louis m. violinen.

om jeg ville overtage slottet og alt, hvad dertil hørte, siden der var penge nok til at køre det videre. Jeg havde bestemt mig til at blive ingeniør og kunne derfor umuligt påtage mig det store ansvar, det ville blive. Så niecen måtte overtage det job. Hun havde ikke megen erfaring, så det varede ikke længe, før det blev for meget for hende, og hendes bror Valdemar overtog det fra hende. Senere hen var der finansielle vanskeligheder, så Havreholm måtte sælges.

»FAMILIEBESØG« PÅ NEW ZEALAND

Artiklen er skrevet af Katrine og Morten.

En rejse foretaget af Vibeke Møller-Holst (E81b), Katrine Kjær Mortensen (E143a), Morten Burchall Andersen (E143a)
Christian Mortensen Møller-Holst(E144b)

Katrine, Vibeke, Morten og Christian på NZ.

Denne historie handler om et uventet »familiebesøg« på den anden side af jorden, nærmere bestemt New Zealand. Rejsen begyndte fredag d. 8 /2 2002 med en 33 timers lang flyvetur fra København til Auckland og skulle vare 3 uger. Planen var at udforske begge øer og få mest muligt ud af den korte tid dernede, og til det formål havde vi lejet en overdrevet stor bil der lige akkurat kunne rumme Katrine og Vibekes »mest fornødne« bagage. Da rattet jo sad i højre side og trætheden efter flyveturen omsider havde meldt sig fik køreturen i det hektiske Auckland en del uventede spændingsmomenter.

Til at vise os rundt på nordøen havde vi en god ven af familien, der fungerer som politichef i et af New Zealands 7 distrik-

ter, Mark Lammas. Mark viste sig at have et fantastisk planlægningstalent. Han havde i ugerne op til vores ankomst brugt mange timer på at finde de smukkeste, mest historiske og mindst turistede attraktioner frem, så bedre guide kunne vi ikke ønske os.

De sidste to uger havde vi valgt at bruge på sydøen der med de høje forrevne bjerge og vilde natur adskilte sig væsentligt fra den bakkede og forholdsvis tæt befolkede nordø (2,8 mil. Indbyggere mod sydøens 700.000).

Efter en to dages køretur langs vestkysten endte vi i en lille flække kaldet Hokitika, og det er fra denne by at historien tager sin egentlige begyndelse. Jørgen Møller-Holst havde inden afrejsen givet os grundige informationer om vores eneste slægtning Hilmar Johannes Holst, der var emigreret til New Zealand i 1867.

Hilmar var den ottende ud af en søskendeflok på 12 fra Hjertebjerg. Hans far Peder Nicolai Holst (1784-1872) var præst i Elmelunde sogn og var gift med Anna Helene Tønder Sund (1800-1875). I 1852 var Hilmar i København for at opsøge en ørelæge pga. hans dårlige hørelse, og i samme periode søgte han optagelse på Kunstakademiet hvilket mislykkedes. Senere ville han gerne på veterinærhøjskolen men det blev heller ikke til noget.

Hilmar Holst

I 1853 blev han landbrugsmedhjælper på Marienborg på Møn, da han sikkert havde regnet med på det tidspunkt at skabe sig en tilværelse som landmand. Det hele kulminerede i at han i 1867 rejste New Zealand for at prøve lykken som guldgraver i den lille mineby Kumara. Her levede han de sidste 39 år af sit liv uden at have gjort det store guldfund.

På trods af at han liv foregik på den anden side af jorden, var han stadig i tæt kontakt med sin familie gennem hyppig brevveksling med sin søster. Han skrev bl.a. at han var tilfreds med sit liv selvom det kneb med pengene, da de små guldfund kun rakte til den daglige husholdning.

Hans tunghørighed plagede ham, han følte sig ensom og afskåret fra de andre. De sidste syv måneder han levede i, lå han i hospitalet med dårligt hjerte. Han vidste han skulle dø, og skrev derfor et afskedsbrev til sin søster. Efter han død 16-11-1906 sendte hans bedste ven, en tysk slagter, meddelelsen til Hilmar's søster Nanna von der Hellen i Hamborg, hvor han bl.a. nævnte at Hilmar Holst havde været meget afholdt, og absolut ikke et ulykkeligt menneske.

Efter denne rørende beretning blev vi enige om at udforske området omkring Hokitika hvor den forladte mineby skulle være. Timingen var perfekt, for Vibeke fik en gang halsbetændelse og måtte blive en dag i sengen, hvilken for os unge var en oplagt mulighed for en »skattejagt«.

Kumara lå ca. en times kørsel fra Hokitika. På trods af den forholdsvis korte distance, voldte det en del problemer at finde byen, der virkede uddød og forladt.

Til vores store overraskelse boede der rent faktisk mennesker i de faldefærdige ruiner. Byen bar præg af en fordums velstand med galopbane, saloner, prægtige villaer og svømmebassin. Alt stod nu som en forfalden kulisse.

Vi kørte rundt på må og få i vores iver for at finde byens kirke med tilhørende kirkegård, som bestod af en nedlagt basketballbane der nu fungerede som fåremark og byens nedlagte svømmebassin der blev brugt som losseplads. Da der tydeligvis ikke var anlagt gravsteder, valgte vi at spørge lokalbefolkningen til råds.

I den eneste butik der overhovedet var, en ussel lille kiosk, fik vi udpeget en retning hvor resterne af deres kirkegård skulle være.

Efter 20 min. kørsel ad en smal hullet grusvej op af et bjerg, ankom vi til kirkegården, der med sin rustne jernlåge, knirkende byd os velkomne sammen med graveren/landsbytossen. Det lykkedes os at få fat i nogle få optegnelser over de resterende gravsteder. Graveren fortalte at der for 50 år siden havde

været en stor skovbrand, hvor kirken og $\frac{2}{3}$ af kirkegården var gået tabt. Efter utallige gennemlæsninger af de håndskrevne papirer havde vi stadig ikke lokaliseret Holst navnet.

Hilmar Holst's (C9h) gravsten m. følgende tekst: loving Memory of Hilmar Johannes Holst died at Kumara nov.15.1906, aged 72 years. Erected by his brothers and sisters.

Efter et det sidste desperate kig opdagede Katrine noget der kunne minde om et »olz« og tanken slog os om Hilmar's tyske ven havde skrevet »Holz« i stedet for Holst. Og ganske rigtigt. Da vi fandt gravstedet, så vi navnet Hilmar Johannes Holst på et af de få bevarede gravsten.

Det var for os alle en pudsigt oplevelse at finde slægtninge på den anden side af jorden, og tænke på det hårde liv han havde haft som guldgraver. Med masser af guldgraversnak kørte vi tilbage til Hokitika og fortalte Vibeke om vores »fund«.

Resten af turen rundt på sydøen var præget af fantastiske og udfordrende oplevelser, hvor alle fik prøvet at overvinde deres frygt om det så var ridning, river rafting eller bungyjump.

Rejsen rundt i New Zealand var fantastisk og unik, og vi begyndte at forstå hvorfor Hilmar ikke var rejst hjem igen. Hvem ved om der ikke igen kommer slægtninge på øerne, vi glæder os til gensynet med dette smukke land.

MINDER FRA VEJERSLEV PRÆSTEGÅRD

af Karen Faurschou Carlsen ,født Borch. (E68h)

Selvom jeg er født i Rørby Præstegård ved Kalundborg, kan jeg ikke huske noget derfra, for jeg var kun 2 ½ år, da vi flyttede til Jylland og fik vores hjem i Vejerslev Præstegård. Der havde far 3 kirker og sogne at passe: Vejerslev, Aidt og Thorsø. Men fra Vejerslev har jeg en mængde gode minder fra jeg var en lille pige, til vi måtte flytte efter fars død, hvor jeg kun var knapt 15 år.

Min lillebror Frederik og jeg legede godt sammen, og mor var vældig god til at lave forskelligt til os: Bue og pile, drager, støbe tinsoldater i kakkelovnen, og hun fik sat et lille fast bord med små faste bænke op inde i et buskads i haven. Vi havde også et ringspil med 9 jernringe, som i en bestemt afstand og efter et bestemt mønster skulle kastes på 9 pæle. Det var nu mest alle de voksne, der brugte det hele sommeren, men vi deltog ved at samle ringene op til næste spiller. Hver aften inden vi skulle i seng læste mor et eventyr for os af H.C. Andersen, og efterhånden måtte vi selv vælge. Men jeg kunne ikke lide, når Frederik valgte »Store Claus og Lille Claus«, det var for barsk. Vi sang hver morgen morgensang, og når én havde fødselsdag, sang vi altid »Den signede dag«. Den elskede vi selvfølgelig, og som lille mente jeg naturligvis, at den havde forbindelse til mor, som hed Signe. Mor elskede at gå i haven, og

hun ville også gerne hugge pindebrænde til vores mange kakkelovne, så stod hun nederst i haven, for det var nok ikke almindeligt at »præstefruen«, som de kaldte mor, lavede sådan noget. Mor fik skam også lavet et udsigtssted bagest i haven med en bænk, hvorfra man kunne se ned til Gudenåen ved Kongensbro. Men urtehaven var fars domæne, den holdt han vældig fint, og jeg var meget stolt, da jeg blev så stor, at jeg måtte hjælpe med at så ærter, bønner, radiser m.m.

Karen Borch (E68h) og broderen Frederik Borch. (E69i)

Frederik Borch.

Det var altid spændende for os små, Frederik og mig, når de store kom hjem – og så hjalp vi mor med at sætte blomster på deres værelser o.a. Jeg husker tydeligt, da Poul kom hjem fra Sorø Akademi som student.

Han blev hentet i Thorsø ved toget i lejebil, og mor plukkede bøgegrene til os, som vi skulle stå og vinke med, når han kørte ind i gården. Det var festligt. Mor bagte også lagkage til fødselsdag i Sorø, og den blev sendt med posten i en rund flettet æske, som far havde haft til sin præstekræve; nu havde han en af metal, som ikke fyldte så meget.

Den største begivenhed, jeg mindes fra Vejerslev, var fars 60 års fødselsdag d. 24. august 1934. Fars søskende kom

selvfølgelig med evt. ægtefælle og alle de store med familie. På billedet ses Gunnar Borch (E31e).

Hjalmar med sin Inger og de 3 små børnebørn, Merete, Marianne og Ole. Merete havde også fødselsdag sammen med far, og jeg husker tydeligt den dag, hun blev født. Vores købmand, nærmeste nabo, kom løbende over til os og sagde: »Der er telefon til præjsten«, og far løb derover og kom stolt tilbage: »Det var Hjalmar, og Inger har fået en lille pige« – så det var nemt at huske Meretes fødselsdag.

Vi var så mange, at et par af os sov hos Forpagterens, som var en vældig flink familie – men dynerne var meget tunge. Konfirmandstuen var lavet om til gæsteværelse, og der sov de tre store søstre, Nete, Anna og Inger, sammen med deres moster Johanne. Muster blev hun kaldt. Hun var sådan en sjov og livlig dame; på døren stod et skilt med »Lumskebugten«, vistnok et sted i Nyhavn. De voksne var på dagen på udflugt til Skjern Hovedgård, hvorfra familien stammer. Frederik og jeg var »barnepiger« derhjemme imens, og det var ikke kedeligt. Så var der festlig familiemiddag til aften, og senere gik nogle af gæsterne udenfor. Det var så fint vejr, og jeg husker tydeligt, at de gik og sang »Kornmodsglansen ved Midnatstid«.

Vi gik i realskolen i Hammel, dvs. først cyklede vi 6 km til Thorsø Station og så med privatbanen Thorsø – Hammel – Århus til Hammel. Kun hvis det var rigtig snestorm eller meget sne, fik vi en fridag, efter at mor havde været ude at kigge på forholdene.

Jeg blev konfirmeret i Vejerslev Kirke af far med efterfølgende hyggelig familiekomsammen d. 3. oktober 1937, hvor mor havde skrevet en sang – det var hun god til – og mærkeligt nok sluttede et af versene sådan: »- og du si'er: Ved I hva', vi vil aldrig herfra, her er dejligst i hele Danmark da«.

Nøjagtigt 7 måneder senere – 3. maj 1938 – døde min elskede far, og vi måtte rejse fra vores dejlige hjem til en 4. sals lejlighed i Århus, hvor mor havde 2 brødre. Sådan sluttede min lykkelige barndom, men jeg har altså heldigvis kun en masse dyrebare minder fra den tid.

Vejerslev præstegård.

DEN GAMLE PRÆSTEGÅRDSHAVE

Af Jørgen Møller-Holst (E38)

Jerimias Wøldike var i årene fra 1860 til 1879 sognepræst i Øster Hornum i Himmerland.

Foruden sit gejstlige kald tog han sig med iver og stor kyndighed af både tiltrækning og dyrkning af frugttræer.

I den barske egn blev han til at begynde med mødt med mistro og hoveddrysten af sognets befolkning, når han ville prøve at få folk til at plante træer.

Da Jerimias Wøldike efter 19 år forlod sognet, stod der ved næsten alle gårde og huse træer.

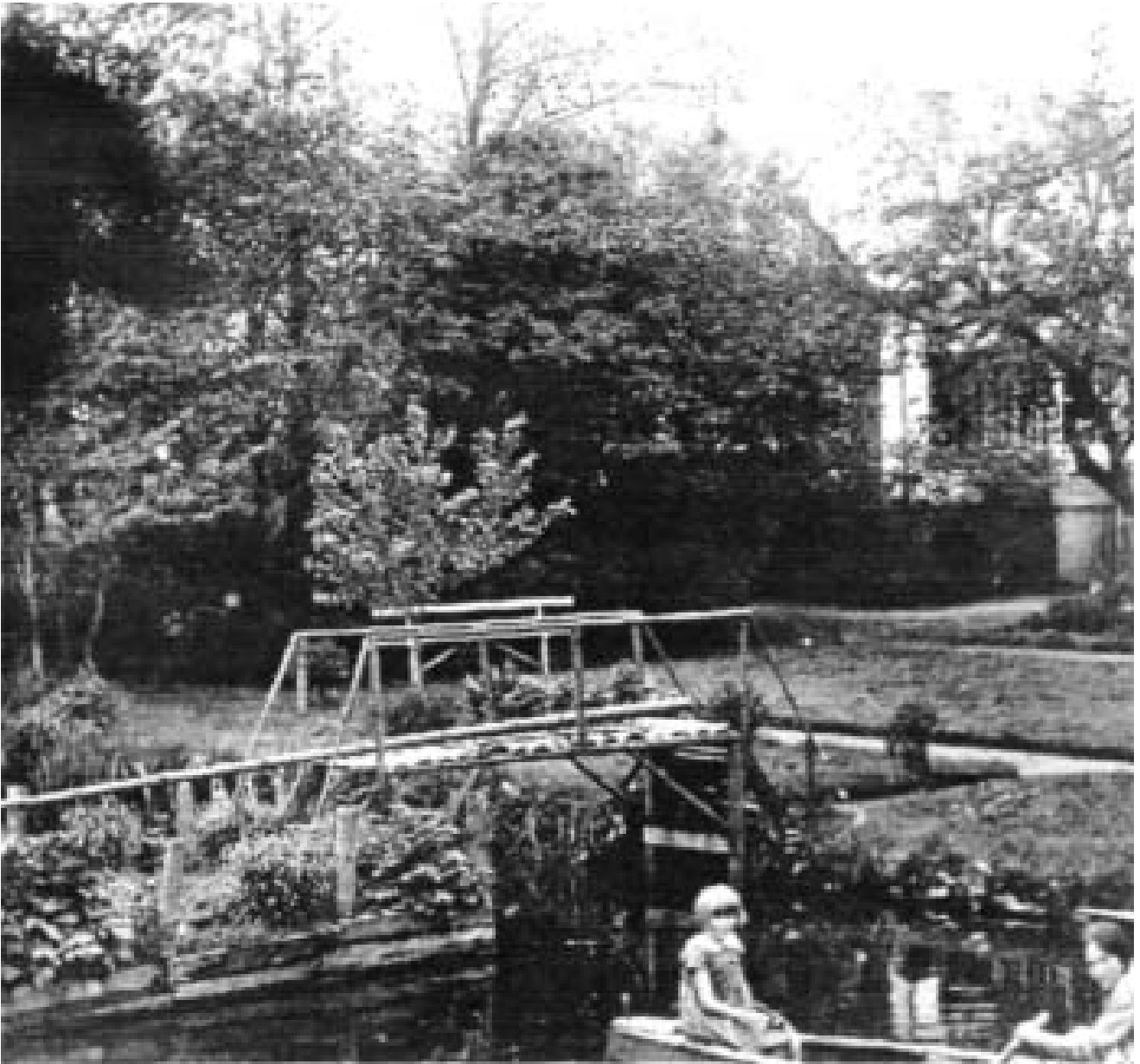
Der gik over hele landet ry om hans kendskab til frugtavl, utallige pødekviste af hans nye sorter blev sendt til interesserede. I hans store frugthave ved præstegården blev der i hans tid plantet over 600 frugttræer, både æble- og pæretræer samt kirsebær og blommetræer af utallige forskellige sorter.

Jerimias Wøldikes efterfølger i embedet var også interesseret i frugtavl, men det var mest for pengenes skyld, siges der.

I året 1899 var der ca. 135 frugttræer tilbage. Nu i året 2003 kan man stadig finde enkelte, ældgamle og krogede træer, der stammer fra Wøldikes tid.

Jerimias Wøldike (B4c) og hans anden hustru (Kusinen) Elise Marie Borch, født Møller-Holst (E10i).

Øster Hornum gl. præstegårdshave.

Fra det sidste skovfogedæbletræ fik jeg i sin tid nogle podekviste, som i år skal viderepodes på et par vildstammer, så æblet fra Jeremias's ungdom i 1830erne kan fortsætte sin snart 200-årige tilværelse.

Fra vor ven i Øster Hornum, Poul Christensen, fik vi dette fotografi af præstegårdshaven omkring 1920, hvor den så ud nærmest som på Jeremias Wøldikes tid.

For nogle år siden udgav Berna og jeg bogen »Erindringer fra præstegårde fra Himmerland til Fyn«, en dagbog skrevet af Gurli Wøldike (B13d) (1865 – 1952). Hun beskriver i bogen et besøg i »den eventyrlige have hos min farbror i Øster Hornum«.

FØDTE - VIEDE - DØDE

Vi har i år modtaget nye oplysninger, også om tidligere års begivenheder.

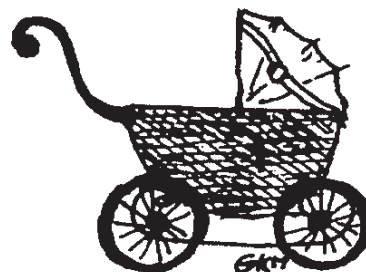
FØDTE:

B103b

Ane Risak og Rasmus Brodersen

En søn: Rune Brodersen Risak født 6. oktober 1999 på Fredericia Sygehus. (Enslev Kirke)

En datter: Maja Brodersen Risak født 19. juni 2002 på Odense Sygehus (Enslev Kirke)

B108a

Jesper Wøldike og Eva Tikjøb Wøldike.

En datter: Kamilla Tikjøb Wøldike født 17. marts 1999 på Hobro Sygehus.

En datter: Katrine Tikjøb Wøldike født 26. oktober 2001 på Hobro Sygehus.

B109b

Jakob Vormstrup Sørensen og Mette Holbech

En datter: Johanne Vormstrup Holbech født 11. september 2001 på Odense Sygehus.

C211a

Sarik Weber og Cecilia Weber

En søn: Juan Hermann Weber født 30. november 2002 i Hamburg

C236a

Kevin Prahm og Palmea Prahm

En datter: Hailey Elizabeth Prahm født 1. oktober 2002 i Californien

E205a

Martin Borch og Anne Søholm Nielsen

En søn: Frederik Svanholm Borch født 13. september 2001 på Rigshospitalet

E207a

Charlotte Elise Borch og Sam Georgi:

En søn: Martin Georgi født 27. november 1991 i London

En datter: Diana Georgi født 31. oktober 1993 i London

E208b

Lisbeth Borch og Michael Nygaard

En søn: Morten Borch født 3. marts 1995

E209b

Kirstine Birgitte (Perle) Borch og Thomas Nygaard

En datter: Amalie Nygaard født 8. juni 2001

E210a Trine Bæk Kristensen og Mikael Ganer-Tolsøe

En datter: Sophie Bæk Ganer-Tolsøe født 7. juli 2001 i Svendborg

E211b

Mette Bæk Kristensen og Søren Dreijer.

En datter: Anna Bæk Dreijer født 24. oktober 1999 i Frederikshavn

En datter: Marie Bæk Dreijer født 25. oktober 2003 i Frederikshavn

E214b

Lene Tissot Nielsen og Erik Koch

En datter: Signe født 22. oktober 2002

E278b

Andreas Kruse Carlsen og Anette Markmann Hansen

En søn: Magnus født 20. november på Bornholm

B70d

Finn Wøldike Gade og Elke Killas Møller Jacobsen

En datter: Theresa Killas Gade født 9. september 2002 på Odder Sygehus
(Skanderborg Slotskirke)

C258a

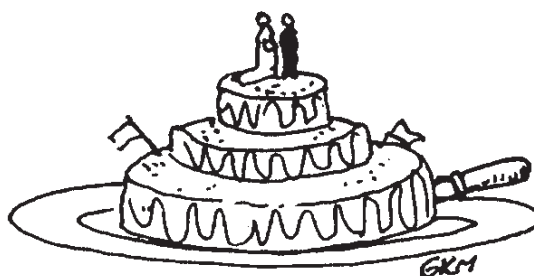
Katja Elise Schmidt og Brian Høst

En søn: Mattis Morten Høst født 16. november 2002 i Århus.
(Langå kirke)

VIEDE OG SAMBOENDE:

C258 a

Katja Elise Schmidt viet til Brian Høst
d. 2. februar i Langå kirke

B103a

Ane Risak og Rasmus Brodersen viet d. 21. august 1999 på Aarup Rådhus,
Fyn

B108a

Jesper Wøldike og Eva Tikjøb Andersen viet d.24. november 1999 i Gravlev
Kirke i Støvring

B109b

Jakob Wormstrup Sørensen og Mette Holbech viet d. 31.juli ???? på Ebeltoft
Rådhus

E123

Niels Borch og Erna Skovdal viet 29. maj 1999 i Ordrup Kirke

E207a

Charlotte Borch og Sam Georgi viet 9. januar 1991 i London

E211b

Mette Bæk Kristensen og Søren Dreijer viet 12. januar 2001
på Frederikshavn Rådhus.

E139a

Samboende: Niclas Monrad og Martha Schisano

E210a

Samboende: Trine Bæk Kristensen og Mikael Ganer-Tolsøe

E218b

Samboende: Andreas Kruse Carlsen og Anette Markmann Hansen

E141a

Samboende: Lisbeth Møller-Holst og Frank Meulengracht Sørensen

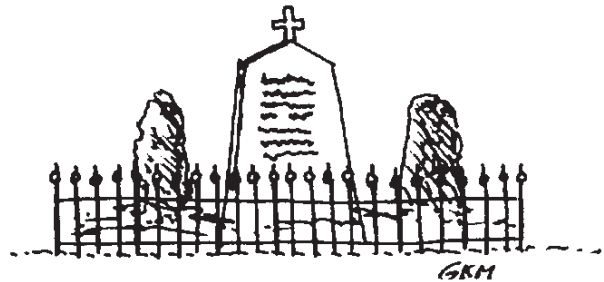
E143a

Samboende: Katrine Kjær Mortensen og Morten Burchall Andersen

DØDE:

B37

Niels Erik Alling Møller f. 1924 død 7.
februar 2002 på Odense Sygehus
(Begravet Herlufsholm)

C99a

Guy Krohg f. 1917 i Norge død november 2002 i Norge

C104b

Sigrid Solberg f. 1923 i Norge død 30. september 2002 i Oslo

E38

Berna Møller-Holst f. 1926 død 16. maj 2002 på Odense Universitetshospital
(Begravet Tranekær)

E50d

Else Nordow f. 1901 død 6. april 2002 i Lyngby

E63c

Anna Catrine Bregnvad f. 1906 død 30. april 2002 på Bispebjerg
Hospital

E120b

Hans Henrik Krause f. 1918 død 15. april 2002 på Frederiksberg

F.1

Ulla Borch født 1939 død 8. august i Gl. Rye

E 79

Agnes Møller-Holst født 1911 død 17. februar 2003 i Phoenix, Arizona.

B108a Jesper Wøldike og Eva Tikjøb Andersen, viet d. 24 november 1999 i Gravlev kirke.

E214b Lene Tissot Nielsen og Erik Koch, viet 11. september 1999 i Sir kirke.

JENS TROJELS GRAVSTEN.

Fra 1666 i Roskilde Domkirke

Jens Trojel og gravstenen omtales på side 14/15 i artiklen Vore fælles forfædre.

ET NYFORLOVET PAR I 1907.

Parret, E19a Carl Frederik Møller-Holst og Ellen Dorothea Lasson, fotografet i Kippinge præstegårdshave. De blev viet i 7. maj 1910 i Marmorkirken, København.

**JOAKIM SKOVGAARDS PARADISBILLEDER FRA
HAVREHOLM SLOT.**

Dyrene på vej til Adam

*Adam giver
dyrene navne.*

Adam keder sig.

ÅRSREGNSKAB FOR 2002

Kontingenter samt frivillige indbetalinger	9.445,00
Renteindtægt	<u>8,52</u>
I alt	9.453,52

Kontorartikler	3.236,00
Gebyrer	355,00
Bogtrykker	4.000,00
Bestyrelsesmøde	<u>1.295,00</u>
I alt	8.886,00

Overskud	<u>567,52</u>
----------	---------------

Overskud 2002	567,52
Saldo bank 1/1-2002	8.284,18
Saldo giro 1/1-2002	26.905,72
Saldo kasse 1/1-2002	<u>845,45</u>
Balance	36.602,87

Saldo bank 31/12-2002	3.628,18
Saldo giro 31/12-2002	34.069,24
Saldo kasse 31/12-2002	235,45
Ej hævet	<u>-1.330,00</u>
Balance	36.602,87

Regnskabet er revideret 10. februar 2003

Revisor: *Margit Jørgensen*